

Barča vykoukla za stromem. Dlouhé kudrnaté vlasy barvy mrkve se jí ježily na všechny strany. Bylo víc než jisté, že koupelnu dneska ráno minula velkým obloukem. Zdálo se, že na zahradě nikdo není. Ohlédla se za sebe a zašeptala: „Můžeš.“

Plížila se v přerostlé trávě a stále sledovala, jestli letí její kamarádka za ní. Do domu se dostaly obě nepozorovaně. Jakmile se za nimi zavřely dveře dětského pokoje, začala Barča skákat radostí, jak se jim to povedlo.

Ale jeden pohled do zrcadla stačil, aby jí došlo, že takhle k obědu jít nemůže. Opatrně vytahala jehličí a listí z vlasů. Natržené tričko zakopla pod postel. V koupelně si umyla obličej a rozčesala vlasy. Přísahala, že je to naposled. Raději vezme nůžky a to roští na hlavě si ostrihá. Jenom ji zdržovalo od důležitých věcí. Alespoň že může nosit šortky. V sukni by se jí lezlo špatně na stromy. A taky do jeskyně. O jeskyni věděla jen ona a Elvíra. Máma by ji asi přerazila, kdyby se to doslechla.

Barča pootevřela dveře pokoje, vykoukla škvírou a dala si prst na pusu.

„Ani muk. Máma nesmí vědět, že jsi tady. A nehoupej se na tom lustru. Víš, že to nesnáší.“

Už jednou jí maminka vyhrožovala, že jestli s tím mluvením pro sebe nepřestane, zavede ji k panu doktorovi. K tomu, co má ordinaci naproti kinu. Posílá prý lidi do blázince.

Barča ale za to nemůže, že nemá žádnou kamarádku. Všechno jsou to namyšlené kozy, které ani nevylezou na strom. A pořád žalují.

Posledně to chtěla zkusit s Majkou. Bydlí naproti v úplně novém domě s krásnou zahradou. Každý večer její rodiče sedí na terase a pijí kávu ze zlatých šálků.

Barča se divila, že k ní Majku pustili. Sledovala ji už od jejich zelené branky. Majka vyšla před dům a třikrát se rozhlédla na každou stranu. Hysterická maminka stála za záclonou a dohlížela na každý její krok. Vždyť i do školy, která je ve vedlejší ulici, ji vozí denně autem.

Barča přemýšlela, jestli má ta holka tepláky. Určitě žádné nemá. Barča si nedokázala představit, jak Majka v té nové kostkované

sukni leze s ní do jeskyně. Usoudila, že to bude velký problém. A byl.

Takové by to bylo hezké odpoledne. Nejdřív Majku pošťípál mravenec. Jeden. Pak ji včela bodla do čela, když trhaly jahody. Barča nechápala, jak se jí to povedlo. A to byly teprve u nich na zahradě. Rodiče by asi měli vzít Majku na oční. Autem.

Kousek za jejich zahradou zakopla o kořen, který se zvedal uprostřed polní cesty. Rozbila si koleno. K jeskyni ani nedošly. Barča byla nakonec ráda. Ještě by jeskyni prozradila a bylo by po tajemství.

To byl konec jejich výletu i přátelství.

Majčina maminka povídala druhý den její mamince: „Moniko, nic proti tobě nemám, ale tu svou holku už k vám nepustím. Vždyť se u vás skoro zmrzačila. A víš, co jí řekla tvoje Bára?“

Maminka ji zarazila a opatrně jí odpověděla: „Já to snad ani nechci vědět. Mně stačí, co jsem slyšela ze zahrady.“

Barča se chytila za pusu. Doufám, že se Majka nepochlubila, jak jí nastavila z legrace nohu a ona spadla do jahod.

Někteří lidé jsou nebezpeční sami sobě. Elvíra se mohla na brance potřhat smíchy. Barča se jí ani nedivila. El-

víra se tak zakymácela, že málem spadla do kopřiv.

Příští den Barča viděla z okna kuchyně, jak u Majky zvoní Zuzanka. Obě pak vystrojené seděly na terase a česaly panenky. Fuj. Majka měla zraněnou nohu položenou na židli a na koleně se jí nadouval obrovský obvaz. Vypadalo to, jako by ji kousl do kolena nejmíň žralok.

